

JENNY HAN

ZLATKO

COO
BOO

Zlatko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jenny Han

Zlatko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Prečítajte si ďalšie skvelé knihy od Jenny Han:

Séria *Lara Jean*:

Všetkým chalanom, ktorých som milovala

P. S. Stále ťa milujem

Navždy tvoja Lara Jean

Séria *Letná láska*:

Povedz, že ma miluješ

Bez teba to nie je ono

Toto leto patrí nám

JENNY HAN

ZLATKO

Z angličtiny preložila Tamara Chovanová

COO
BOO

Jenny Han: Shug
Text copyright © 2006 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.
Translation © Tamara Chovanová, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2578-1
ISBN e-knihy 978-80-566-2629-0 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2630-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2628-3 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Mame, ockovi, starej mame a malej sestričke.

1. KAPITOLA

Je letný podvečer a slnko bude čoskoro zapadať, tento čas máme najradšej. Lížeme čerešňové nanuky. Blúzka sa mi lepí na chrbát a ruky mám teplé, lepkavé, ale pery studené. Slnko má ohnivú ružovú farbu, ktorú zbožňujem, a obrátim sa k Markovi ako vždy.

Pozriem naňho, *naozaj* sa pozriem. Pod týmto stromom, pod našim stromom, sme sedeli aj sto ráz, možno viac, a vždy to bol ten istý Mark – toho Marka som poznala od našich piatich rokov, keď som mu povedala, že moja mama je oveľa krajšia ako jeho. Ale dnes, v tejto chvíli, je iný a neviem to vysvetliť. Ale cítim to. Vau, naozaj to cítim. Navonok všetko vyzerá obyčajne, ale vnútri akoby som sa prebúdzala.

Vlasy mu padajú do očí a pokožku má hnedú ako hrianku. Vonía tak ako vždy v lete – trávou, potom a chlóróm. Pozoruje, ako slnko mení farby, a mlčí. Obráti sa ku mne, usmeje sa a v tej chvíli ho mám tak rada, až to bolí. Vtedy to pocítim – akoby mi srdce malo prasknúť. Toto je tá chvíľa, keď ma má pobožkať, chvíľa, o akej sa nakrúcajú filmy. Pozrie na mňa a bude to veď, tak ako to viem ja.

Každý vie, že dvanásť rokov je správny čas na prvý bozk.

Ibaže už sa na mňa nedíva. A rozpráva. Ten chmuľo rozpráva, keď by ma mal pobožkať. Tára o horskom bicykli, ktorý mu otec kúpi na narodeniny. „Bude to super. Pôjdeme na Tucka-shawneesku cestu...“

„Počuj, Mark,“ skočím mu do reči. Dám mu poslednú príležitosť, aby mi vynahradil túto chvíľu, poslednú príležitosť, aby ma videl, ako vidím ja jeho. Usilujem sa donútiť ho, aby sa na mňa pozrel, *naozaj* pozrel. Nie aby videl štípance od komárov na mojich nohách, nie aby videl kečupový fľak na mojich kráťasoch, chrasty na mojich lakťoch. Nech nevidí babu, ktorú pozná celý život. Nech vidí mňa. *Mňa*.

„Áno?“ Pozerá sa na mňa a vôbec ma nevidí. Je mi jasné, že stále premýšľa o tom bicykli a ani mu nenapadlo, aby ma pobožkal. Ústa má červené od nanuku. Vyzerá, akoby mal narúžované pery.

„Vyzeráš, ako keby si mal rúž,“ poviem. „Ako baba. Baba s veľmi zlým vkusom.“ Zasmejem sa, akoby to bolo zábavné.

Očervenie. „Sklapni, Annemarie,“ odvetí a zúrivo si drhne ústa.

„Stavím sa, že Celia má očný tieň, ktorý by sa ti k tomu rúžu hodil,“ pokračujem. Celia je moja staršia sestra, možno najkrajšia baba v meste, možno v celom štáte.

Mark na mňa zagáni. „Len žiarliš, lebo Celia je krajšia než ty.“

Zahryznem si do pery. „Mal by si Celiu dovoliť, aby ťa nalíčila,“ vyhlásim. Oči ma začínajú páliť. Keď takto začneme, neprestaneme, kým sa jeden z nás nerozplače. Zvyčajne je to Mark, ale teraz mám obavy, že to budem ja.

Prosím, prosím, nech to nie som ja.

„To tebe by sa zišlo nalíčiť,“ poznamená Mark kruto.

„Ty si fakt troglodyt, Mark, vieš to? Sto rokov za opicami. Si taký troglodyt, že možno ani nevieš, čo to znamená.“ Znamená to primitívny človek, ktorý žije v jaskyni. Viem to len vďaka tomu, lebo som si to vyhládala, keď ma tak nazvala Celia, lebo som sa pokúšala jesť hrozno prstami na nohách.

„No a čo? Stavím sa, že ani ty nevieš, čo to znamená. Stopro si to odkukala od svojej mamy alebo sestry.“

„Neodkukala. Náhodou som nadaná. Nikdy nič neodkukávam, na rozdiel od niektorých troglodytov, ktorých poznám.“

Vlani som pristihla Marka, ako v autobuse odpisuje domácu úlohu od Jacka Connellyho. Pred kamošmi sa tváril, že o nič nejde, ale keď som sa vyhrážala, že to poviem jeho mame, pani Findleyovej, rozfňukal sa ako malý chalan. Najsmiešnejšie je, že Jack Connelly je asi najhlúpejší chalan v našom ročníku. Ak je Mark troglodyt, Jack je kráľ troglodytov.

Mark na mňa zazerá a znechutene krúti hlavou. „Bože, Annemarie, prečo si to vytiahla? Ty si túto hádku začala.“

„Len som si robila srandu, a keby si nebol taký tupý, vedel by si, že sa nepatrí kritizovať vizáž dievčata. Je to ponižujúce a sexistické.“ Zdvihnem obočie, čakám, či sa bude hádať.

„Somarina. Ty mne môžeš povedať, čo chceš, a ja tebe nie?“ Mark znova pokrúti hlavou. „To je blbosť.“

„Tak už to chodí,“ odvetím. „A nemusel si mi predhadzovať Celiu. Viem, že je krajšia než ja.“

Moja sestra Celia je baba, ktorej sa v chvoste krásne vlnia vlasy. Je nižšia ako ja, taká drobná, ako sa chalanom páči, túžia

ju zdvihnúť a objasť. Ja som taká vysoká, že ani môj ocko ma už nemôže zdvihnúť, nieto nejaký šiestak. Chalanom sa Celia páči, šalejú za jej kradmými úsmevmi a rúznou chôdzou. Večne k nám chodia a ocko sa mračí. Mama len s úsmevom hovorí: „Chlapci sa krúčia okolo mojej Celie, lebo vedia, že je sladká ako med.“ Fakt by ma potešilo, keby sa krútili okolo mňa.

Od štvrtej triedy sa Celia na Valentína vracia domov s ružovými klinčekmi, čokoládovými srdiečkami a aspoň jednou bonboniérkou. Vždy mi dovolí, aby som zjedla štvorcové bonbóny s karamelom, hoci aj ona ich má najradšej. Ja na Valentína dostávam akurát valentínky, ktoré si navzájom dávame v škole, lebo musíme, valentínky s obrázkami Scooby-Dooa alebo Mickeyho Mousa, ktoré predávajú v papiernictve po dvadsaťštyri kusov.

Mark sa na mňa pozrie, akoby hovoril „prepáč“ – je to čosi medzi úškrnom a grimasou a má to vyzeráť ako prejav ľútosti. Vyzerá tak vždy, keď niečo pobabre, ako šteniatko, ktoré urobilo mláčku a mrzí ho to, ale nevyhnutne to urobí znova. Mark Findley mi celý život hovorí „prepáč“.

„Prepáč, Annemarie, mrzí ma to,“ zamrmle.

Zagánim naňho. „Áno, malo by ťa.“

Ešte stále tak na mňa pozerá a potom si kľakne. „Odpusť mi, Annemarie! Prosím, prosím, odpusť mi!“ Kníše sa dopredu-dozadu a ruky má zopnuté ako v modlitbe.

Je taký hlúpy.

Najviac ma žerie, že na Marka sa nikdy nedokážem dlho hnevať. Viem byť nevraživá ako nikto, koho poznám, ale pri Markovi to fakt nie je možné. Vždy nájde spôsob, ako ma rozosmiať.

„Ach, postav sa.“ Pokúšam sa skryť úsmev, odtrhnem chumáč trávy a hodím mu ho na hlavu.

Vidí môj úsmev a tvári sa spokojne. Potom si vytrasie trávu z vlasov, celkom ako sa otriasa môj pes Meeks po kúpeli. „Mimochodom, kde je Celia?“ spýta sa Mark, akoby nič, a padne na zem.

Mark bol do Celie buchnutý od malička. Nikdy to nepovedal, ale ani nemusel. Vie, že to viem.

„Išla do nákupného centra s Margaret Tolliverovou a potom u nej prespí.“ Margaret Tolliverová je Celiina najlepšia kamoška a niekedy mi dovoľia, aby som išla s nimi. Dnes nie.

„Aha,“ zamrmle. Bolí ma, keď počujem toľké sklamanie v jedinom slovku, a viem, že sa mu ešte stále páči. Celia má šesťnásť a my dvaja dvanásť, takže by ste si mysleli, že Mark bude vedieť, že nemá šancu. A zrejme to vie, ale aj tak dúfa. Popri stredoškólakoch, ktorým sa páči Celia, vyzerá Mark ako malé decko. A predpokladám, že vie aj to, ale aj tak za ňou všade chodí ako Meeks, keď dúfa, že sa mu ujde kúsok jedla.

Chvíľu nič nehovoríme, len sa dívame, ako slnko mizne. Potom Mark vstane. „Mal by som ísť domov,“ povie. „Nechceš k nám ísť na večeru? Mama varí špagety.“

Špagety pani Findleyovej sú najlepšie na svete. Omáčku robí z čerstvých rajčín s bazalkou zo svojej záhrady a s talianskymi klobáskami. Jej tajnou prísadou je med, ten dodáva omáčke sladkú chuť. Špagety pani Findleyovej mám najradšej. Viem, že Mark ma pozval, aby mi to vynahradil, a chcem povedať áno, ale namiesto toho poviem: „Nie, mama mi pravdepodobne už navarila čosi špeciálne.“

To je nehorázne klamstvo a vieme to obaja. Mama neznáša varenie a tú námahu si dá, len keď je doma ocko. A teraz je ocko na týždeň v Atlante na služobnej ceste, takže môžem dúfať, že sa mi nanajvýš ujde sendvič s arašidovým maslom. Aj to len vtedy, ak dnes Celia kúpila chlieb.

Ale k tomu sa Markovi nepriznám. Pravdepodobne si dám na večeru arašidové maslo, no aspoň nezahanbím mamu. Niežeby sa dala zahanbiť, ale viem, že nemá rada, ak susedia vedia, ako to u nás chodí. Mama je hrdá. Vždy mi hovorí, že ak žena nie je hrdá, nestojí za nič. Viem, že technicky ešte nie som žena, ale som veru hrdá.

Mark mykne plec om a zamrmle: „Pôjdeš budúcu sobotu na Sherilyninu párty pri bazéne?“

„Jasné.“ Naša kamoška Sherilyn Talliniová robí párty pri bazéne na konci každého leta, tesne pred začiatkom školy. Kedysi to bola typická detská zábava – s hotdogmi a hrami na žraloky a malé rybky. Chodili na ňu mamy z okolia v jednodielnych plavkách, vo froté súpravách a s froté papučami. Všetky okrem Sherilyninej mamy, tá tam chodila v šnúrkových bikinách a sarongu. Všetky ostatné mamy sa usmievajú a tvária sa, že majú rady pani Talliniovú, ale v skutočnosti si myslia, že je „pekná, ale opotrebovaná, a má bronz zo solárka“. Viem to, lebo som počula, ako to povedala mama Mairi Stevensonovej vlani na prehliadke pri príležitosti Dňa nezávislosti.

Pani Talliniová skutočne solárko má, ale počula som, ako ocko hovorí, že je „ešte vždy kočka“. Keby to počula mama, zodrala by z neho kožu, ale na naše šťastie mama nechodí na párty u susedov.

Viem, čo si iné matky myslia o mojej mame. Podľa nich je povýšená a arogantná. Podľa nich má pocit, že je lepšia ako ony. A je to pravda, naozaj má taký pocit. Moja mama Grace je veľmi vysoká a veľmi krásna, až to naháňa strach, akoby hovorila, že to vie a je jej to ukradnuté. Mama má vlasy farby pšenice, ktoré na slnku pôsobia ako zlaté, a tmavozelené oči. Ocko ju volá Grace Kellyová, na čo mama vždy ohrnie nos, lebo podľa nej je to hrozne konvenčné, ale viem, že tajne sa jej to páči. Hovorí, že ocko nie je knieža, a ak ju chce k niekomu prirovnávať, tak radšej k Lauren Bacallovej.

Ocko si myslí, že mama má všetko, čo by žena mala mať: je krásna, múdra, šarmantná. Vďaka kráse sú aj zlé veci znesiteľné. Keď na vás mama uprie tie zelené oči, neviete, prečo ste sa na ňu hnevali. To je jej zvláštny dar.

Moja mama je celkom iná než mamy z okolia – chodila na vysokú školu hore na severe a mala tú drzosť vrátiť sa „ako mestské dievča, ktoré si namýšľa, že je princezná Diana“. (Ak vás zaujíma, odkiaľ to všetko viem, je to tým, že dospelí si myslia, že deti sa nevedia hrať a počúvať súčasne.) Mama vyrastala s mnohými mamami z nášho mesta a tie boli celé namyslené, keď sa musela vrátiť domov.

Mama číta Foucaulta, nie Danielle Steelovú, a podáva martini, nie fazuľovicu. Tam, kde by v kuchyni mali byť kuchárske knihy, sú zbierky básní a nemá utierky s obrázkami kačičiek ani keramické magnetky s nápisom „Domov, sladký domov“ na chladničke. Mama vždy hovorí Celii a mne, že sme každá hodná viac ako dvanásť iných dievčat v tomto meste, a vraj nás vydedí, ak neodídeme z domu, len čo zmaturujeme. Mamu ne-

veľmi nadšene pozývajú na párty, aká sa koná u Talliniovcov, ale vždy zdvorilo odmietne a ostatným mamám sa uľaví.

Vlani bola Sherilynina párty pri bazéne prvý raz iná. Neboli tam iné mamy a pani Talliniová vyšla von, len aby nám priniesla obed. Zjedla som dva kúsky pečeného kurčťa, hoci zvyčajne si dám štyri, ale ostatné baby nejedli vôbec. Nehrali sme sa na žraloky a malé ryby a ostatné baby mali dvojdielne plavky a vyhrievali sa na ležadlách, zatiaľ čo chalani na ne špliechali vodu. Ja jediná som mala jednodielne plavky, tie, čo aj pred rokom. Vysvetlila som babám, že podľa mňa bikiny ženy ponížujú, a to znamená, že aj tento rok si budem musieť dať jednodielne plavky.

„Chceš, aby som šiel k Sherilyn s tebou?“ spýta sa Mark.

„Áno, okej,“ odvetím.

„Tak sa teda zatiaľ maj.“ Zmlkne. „Vieš, Annemarie, mrzí ma, čo som povedal predtým. Nemyslel som to vážne.“

Myslel to vážne. Niektoré baby sú pekné a akoby im to bolo súdené. Jednoducho majú byť krásne a my ostatné sa musíme zmieriť s tým, že naše miesto je na okraji života. Sme ako nočné motýle. Sú rovnaké ako denné motýle, len sivé. Nemôžu si pomôcť, jednoducho sú sivé. Ale denné motýle sú nádherne farebné, žlté, smaragdové, belasé. Sú krásne. Kto by sa odvážil zabiť motýľa? Nepoznám jediného človeka, ktorý by dokázal ublížiť motýľovi. Ale hocikto zabije nočného motýľa akoby nič, a to len preto, lebo nie je pekný. To sa mi zdá nespravodlivé.

Mark vykročí domov a ja ho pozorujem, v hrdle mi rastie hrča. Nikdy som nevedela, že láska je ako rakovina hrdla. Prv než zahne za roh, zakýva mi a ja mu odkývam.

Niežeby sa mi aj predtým nepáčili chalani. Vlni v júni som sa v tábore zoznámila so Sherwoodom Brownom. Trávil leto u starej mamy a počas tábora sme sa na seba každý deň usmiali. On a jeho kamoši špliechali pri bazéne vodu na mňa a moje kamošky, a keď sme išli na výlet, niekedy si v autobuse prisadol ku mne. Keď som mu povedala, že sa mi páči, odvetil, že aj ja sa mu páčim, ale stará mama by mu zmastila zadok, keby priviedol domov belošku. Keď som to doma povedala mame, tak sa smiala, až jej tiekli slzy. A povedala, že Sherwood Brown by sa mal naučiť vzdorovať starej mame, inak bude celý život baba. Vtedy som sa rozhodla, že už nikdy mame nepoviem nič o chalanoch.

Samozrejme, bol tu Kyle Montgomery, najkrajší chalan v našom ročníku. Všetkým babám sa páči Kyle Montgomery. Dokonca aj učiteľkám. Keď ho my baby vidíme na chodbe, predstierame, že zamdliavame. Raz prichytil mňa a moju kamošku Elaine Kimovú, ako to robíme, žmurkol na nás a očervenel. Kyla máme rady, lebo je iná liga. Pre všetkých je iná liga. Okrem toho sa na tom rady chichoceme. Nepoznám babu, ktorá by nebola ochotná zomrieť, len aby sa mohla prejsť po chodbe s Kylom Montgomerym.

Kyle Montgomery je vysoký a má pekné oči. Poznáte tie oči, čo sa akoby vždy usmievajú? Tak teda Kyle má presne také oči a skutočne sa často pekne usmieva. Džínsy mu vždy sedia ako uliate a je najlepší basketbalista, akého kedy naša škola mala. Teda ako vravím, Kyla má každý rád a pred pár rokmi som ho aj ja mala veľmi rada.

Ale toto je iné, teraz ide o Marka. Mark Findley presne vie, akú zmrzlinu mám najradšej (čokoládovú s kúskami mand-

lí a penovými cukríkmi), akú pizzu mám najradšej (so syrom, s ananásom a s hubami). Mark mi vyťahuje z nohy triesky, keď v lete chodím bosá. Mark mi pomohol pochovať môjho pieskomila Bennyho, keď uhynul. Tento Mark sedel pri mne, keď som sa ako tretiačka povracala v autobuse. Nepovedal ani slovo, keď grcky vyšplechli naňho, len si ich utrel a spýtal sa, či mi nie je dobre.

Najviac sa mi na Markovi páči jeho rodina. Findleyovci sú presne taká rodina, akú vidíte len v neskorých večerných čiernobielych reprízach v telke. Na Vianoce pani Findleyová pečie škoricové koláčky so šľahačkou navrchu a pán Findley brával Marka, Celiu a mňa sánkovať sa do Clementonského parku. (To bolo ešte predtým, než sa Celia rozhodla, že je priveľmi dospelá na takú zábavu.) Pani Findleyová vždy hovorí, že by rada mala dcéru, ako som ja, a vraj je moja mama najšťastnejšia žena na svete, keď má *dve* krásne dcéry. Pani Findleyová si myslí, že som krásna. Keď sme boli malí, tajne som si želala, aby ma Findleyovci adoptovali, ale keď už som staršia, stačilo by mi, aby som bola ich milovanou nevestou.

2. KAPITOLA

Keď prídem domov, zamierim rovno do svojej izby a zavolám Elaine. Elaine Kimová sa nasťahovala do našej štvrte vlani v decembri. Všetky baby chceli byť jej najlepšie kamošky, lebo bola nová a prišla z New Yorku, ale vybrala si mňa.

„Elaine, mám novinu,“ spustím.

„Akú?“ spýta sa a v pozadí počujem telku.

Chvíľu mlčím. „Myslím, že som sa zaľúbila... do Marka.“

„Áno, viem,“ odvetí Elaine. Je mi jasné, že sleduje telku a nevenuje mi pozornosť. Podráždi ma to.

„Hovorím, že som tuším zaľúbená do Marka,“ vyprsknem.

„A ja hovorím, že viem!“ odvrkne. To sa mi na nej páči.

„Ako si to vedela? Nemohla si to vedieť. Ani sama som to nevedela.“

„No tak, Annemarie. Som tvoja najlepšia kamoška. Viem o tebe kadečo, čo nevie nikto iný, ani ty.“

„Ale ako si to mohla vedieť?“

„Lebo je to klišé. Samozrejme, že sa ti páči Mark. Je to tvoj sused, chalan, s ktorým budeš vždy porovnávať ostatných cha-

lanov. Bola to len otázka času.“ Elaine si myslí, že keď je jej otec psychiater, vie všetko.

„Mark nie je môj sused,“ zamrmlm.

„No, býva na tvojej ulici. To je to isté.“

„No dobre, keď si taká múdra, čo mám teraz robiť?“

„Čo máš teraz robiť?“ zopakuje. „Neviem. Čo chceš robiť?“

„Chcem, aby som sa aj ja páčila jemu. Chcem, aby sa na mňa díval tak ako na Celiu,“ ľahnem si na vankúš a civiem na plafón. V rohu je veľká pavučina.

„Hmm, to môže byť ťažké. Celia má skutočné kozy, ako možno viac.“

„Nie, zabudla som, ale ďakujem, že si mi to pripomenula.“

Elaine usúdi, že by som sa mala porozprávať s mamou. Podľa nej iné mamy o tom nemajú ani potuchy, ale moja mama takýmto záležitostiam rozumie. Elaine si moju mamu idealizuje možno preto, lebo jej mama je úplne iná. Je jediná z mojich kamošiek, ktorú mama znesie, pretože je z New Yorku a mama si myslí, že má „guráž“. Ale podľa mňa je to preto, lebo Elaine sa k mame správa ako k filmovej hviezde a mame sa páči, keď sú ľudia natoľko bystrí a vedia, že je výnimočná.

Nespýtam sa mamy na Marka, lebo presne viem, čo by povedala. Vyhlásila by, že Mark je prozaicky milý, ale mohla by som obísť aj lepšie, lebo som výnimočná. A tak si začnem myslieť, že Mark je možno naozaj prozaický, a už nikdy ho nebudem vidieť ako predtým.

Ale to Elaine nepoviem. Páči sa mi, ako Elaine hľadá na moju mamu. Rada by som sa na ňu tak dívala aj ja. Niekedy sa dívam, ale je to čoraz ťažšie.

Hoci to mama pobabrala, keď som jej povedala o Sherwoodovi Brownovi, to ešte neznamená, že toto nedokáže prijať. Nikdy nemôžete vedieť. Ľudia vás dokážu prekvapiť. Veď viete, v živote treba využiť druhej šance, nie?

Keď ukončím hovor s Elaine, idem do maminej izby.

Mama číta v posteli s nohami na hodvábnom vankúši. Je tyrkový s malými oranžovými strapcami. „Zlatko, nehrb sa,“ povie, ani neodtrhne pohľad od stránky.

Prevrátim oči a sadnem si na kraj postele, k jej nohám. „Mami, kedy bude večera?“ spýtam sa. Dobré viem, že nič nevarila.

Prekvapene na mňa pozrie. „Vieš, že ocko je na služobke a tvoja sestra je u Margaret, tak som sa netrápila s večerou. Niečo si nachystaj, ja nie som hladná.“

„Mami!“

„Čo je?“ spýta sa roztržito. Načiahne sa za vínovým pohárom na nočnom stolíku a obráti stránku.

„Mami, potrebujem sa s tebou porozprávať. Chcem tvoju radu.“

Mama si dopraje výdatný dúšok vína. „Dobre, Zlatko,“ povie. „Už ti venujem plnú pozornosť. O čo ide?“

„No, ide o to, že sa mi niekto páči. Jeden chalan,“ vysvetľujem. „Ale nezdá sa mi, že ja sa páčim jemu.“

Mama prikývne. „Kto je to?“

Zaváham. „Mami, nikomu to nesmieš povedať.“

„Dobre.“

„Musíš mi to sľúbiť, mami.“

„Sľubujem. Nepoviem to ani živej duši.“ Priloží si ruku na srdce.

„Tak teda dobre. Je to Mark.“ S nádejou na ňu pozriem.

Mama dopije víno a povie: „Mark Findley... Hm... áno, je to šarmantný chlapec.“

Nádej sa mi zatrepoce v hrudi ako vtáčatko. Vidíte, stačilo jej dať druhú šancu. Mama vie o mužoch všetko, možno mi naozaj pomôže rozhodnúť sa, čo mám robiť.

„Ale vieš, Zlatko, dúfam, že vaše deti sa podajú na našu stranu rodiny, nie na jeho stranu. Jeho mama je obyčajná ako uhlie.“ Žmurkne na mňa a vráti sa k čítaniu.

Niekedy mamu tak neznášam, až to bolí.

„Pani Findleyová aspoň navarí večeru,“ vyprsknem.

„Annemarie, prečo sa na mňa hneváš?“ Vysmieva sa mi a to ma ešte viac podráždí.

„Ty len na pani Findleyovú žiarliš, preto sa o nej vyjadruješ tak nepekne. A uhlie nie je obyčajné. Je to vzácna surovina.“

„Zlatko, len som žartovala. Veď vieš, že Mark sa mi odjakživa páči, a myslím, že jeho mama je skutočne milá,“ namietne ona. „Ak chceš Marka, tak si ho vezmi. Nevychovala som svoje dcéry ako pacifistky. Milujte sa alebo bojujte, Zlatko, no robte niečo. A máš ruky, môžeš si urobiť večeru aj sama.“

„Dobre,“ zoskočím z postele a vyrútim sa von.

Keď dupocem po schodoch, ako to len bosými nohami na koberci ide, počujem, ako mama kričí: „Aj ja ťa ľúbim, dievčatko moje.“

Mama mi nikdy neodpustí, že pani Findleyová je mama, po akej som vždy túžila.